

ประสบการณ์จริงสุดขนหัวลุกจากพิบัติสัง!

ลือลั่น – สั่นทุกความรู้สึก – ระทึกทุกวินาที

เมื่อวิญญาณของผู้เคราะห์ร้าย...ยังคงวนเวียน

ตัวอย่าง

เรื่องเล่าจาก

พบบสน:

โดย กระจกเงา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
กรุงเทพฯ.

เรื่องเล่าจากพิภพมนุษย์-- กรุงเทพฯ : สุมหวิคิด, 2552.

152 หน้า.

1. สยองขวัญ. I. ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-611-7048-01-2

ก่อสร้างรื้อบทิม

ธาดา ธวาคล

บริหารการคิด

ศิริวิไล บัวศิริ

ร่วมทีมลุ่มหัว

ชัยวัฒน์ ลีลาขจรกิจ

ภาพสวยด้วยมือ

Chaiwat Lee.

จัดรูปปั้นเล่ม

Meaw Tonkar

ตรวจทานงานเขียน

ทีมหัวกะทิ

ดูแลตลาด

ไก่อ่ ตาวีเศษ

ตัวอย่าง

ตัวอักษรปั๊ว

นิต โทรโข่ง

จัดการให้เป็นเล่ม

ทีม Chef

พิมพ์ครบที่หนึ่ง

มีนาคม 2552

ราคา 125 บาท

แยกสี

S.S. Film Process

พิมพ์ที่

บริษัท กีเลนการพิมพ์ จำกัด

เจ้าของ

บริษัท วาไรตี้ มีเดีย จำกัด

200/25 หมู่ที่ 3 แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร 10220

โทร. 0-2277-2971

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

โทร. 0-2693-0904

ตัวอย่าง

ปฐมบทแห่งความระทึก

เรื่องราวของวิญญาณที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้...ต้องบอกว่าเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง และปรากฏให้หลายๆ คนได้เห็นได้สัมผัส

ถึงแม้เรื่องราวที่เกิดขึ้นจะเต็มไปด้วยร่องรอยแห่งคราบน้ำตา แต่เราต้องยอมรับว่า มันได้เกิดขึ้นแล้ว และไม่มีใครสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงได้

และสิ่งที่เป็นผลตามมาหลังจากเหตุการณ์ไฟไหม้ผับสยองขวัญที่เกิดขึ้น ซึ่งคร่าชีวิตนักเที่ยวยามค่ำคืนไปมากมาย ก็คือ เหล่าดวงวิญญาณของผู้สูญเสียที่ยังคงวนเวียน ไม่ยอมจากไป ทั้งๆ ที่ร่างกายต้องแหลกสลายไปแล้วก็ตาม...

นั่นเป็นต้นเหตุแห่งความอาภรรพณ์ทั้งหลายทั้งปวงที่หลายๆ คนได้สัมผัส...กลายเป็นเรื่องเล่าชวนขนหัวลุกที่ใครต่างก็หวาดผว

นอกเหนือจากเรื่องเล่าจากเหตุไฟมรณะแล้ว ยังมีเรื่องราวจากอีกหลายสถานที่ หลากหลายชีวิตที่ต้องปลิดปลิว หลายความระทึกขวัญที่เกิดขึ้นในผับบาร์ รวบรวมมาเป็นเรื่องจริงสุด

สะพานที่จะสร้างความตื่นตะลึงจนคุณผู้อ่านต้องกลั้นหายใจ

ทุกเรื่องเล่าล้วนมีที่มา ทุกดวงวิญญาณล้วนยังโหยหา
ต้องการกลับมามีชีวิตอีกครั้ง...แต่นั้น...เป็นแค่ความต้องการที่ไร้
หนทางจะกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง

หลายดวงวิญญาณอยากกลับบ้าน...หลายดวงวิญญาณ
คิดถึงคนรัก...จึงออกมาปรากฏให้เห็น

“เรื่องเล่าจากฝันมรณะ” เล่มนี้ ได้รวบรวมเอาหลากหลาย
ความสยองขวัญ มาถ่ายทอดและแบ่งปันให้คุณผู้อ่านได้
ร่วมระทึกไปกับเหตุการณ์วิญญาณเฮี้ยน...

รับรองว่า...อ่านแล้ว...คุณจะระทึกไปกับทุกบรรทัด!

ขอให้คุณพระคุ้มครอง...

สำนักพิมพ์ สุขุมหัวคิด

สารบัญ

วิญญานในภาพถ่าย	14
ช่วยไปตาย	24
วิญญานทรงของ	32
สัมปัสสยของ	42
เจ้าที่แรง	51
ขอบคุณที่ช่วย	67
เปิดตำนานสัมปัสสยของกลางเมืองพัทธยา	74

ตามมาหลอน	84
จับผีสิง	97
วิญญาณคร่ำครวญ... โหยหวนชวนขนลุก!	105
เสิร์ฟมรณะ	113
กลับมาเพื่อบอกลา	121
ที่นั่งของน้อง	131
อาคารรพณ์บ้านพักแม่ทัพเรือ	138

วิญญานในภาพถ่าย

ตัวอย่าง

เป็นธรรมดาของวัยรุ่นวัยคะนอง ที่ชอบ
ทำทลายลองของได้ทุกๆ เรื่อง และส่วนใหญ่เรื่องที่
ลองก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่จะดีมีประโยชน์สักเท่าไร แต่ก็
ยังไม่วายที่จะลองกันอยู่รำไป

ยิ่งเวลาที่มีสุราเข้าปากไปแล้วก็ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะดีกรี
ความกล้าบ้าบิ่นจะเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว

ถ้าจะให้จัดอันดับกิจกรรมยอดฮิตที่ชอบทำหลังเวลาหลับปิด
อันดับแรกเลยต้องยกให้การตามล่าหาเป้าหมายในการออก
กำลังกายบนเตียงยามดึก

นอกจากนั้นก็ยังมีอีกหลายอย่าง ทั้งไปกินข้าว ไปกินเหล้าต่อ
หรืออะไรก็ตามแต่

แต่อย่างหนึ่งที่ผมเชื่อว่าต้องติดอันดับหนึ่งในห้าของ
กิจกรรมยามหลับปิดอย่างแน่นอน คือการไปลองของบ้านผี

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่มีการไปลองของบ้านผีนั้นฮิตมากๆ ฮิตขนาดที่บ้านผีหลายๆ แห่งกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ ยามดึก คนแห่กันไปเพียบ ทั้งรถติด ทั้งมีชมมชาย ดูไปดูมาอาจนึกว่าไปเที่ยวตลาดนัดอยู่ก็ได้

อย่างว่าการไปลองของบ้านผีก็ต้องไปลองกันตอนมืดๆ และเวลาหลับก็ช่างเหมาะสมเหลือเกิน

แต่หลังๆ กิจกรรมนี้ก็มีซาๆ ไปตามเวลา แม้จะยังไม่ถึงกับสูญพันธุ์ไปแล้ว แต่ก็ไม่ฮิต นานๆ ถึงจะมีไปสักที่ตามอารมณ์ ความอยาก

แต่ก็มีข้อยกเว้น เพราะเวลาที่มีอะไรที่เป็นกระแสขึ้นมา ก็จะกลับมาฮิตอีกครั้ง

แน่นอนว่าเมื่อไม่นานมานี้คงไม่มีข่าวไหนดังไปกว่าเรื่อง ผีใหญ่ใจกลางกรุงเทพฯ ไฟไหม้จนมีคนตายเกือบร้อยคน และสถานที่นั้นก็กลายเป็นแหล่งฮิตแห่งใหม่ที่ใครๆ ก็อยากไปดู

ด้วยความเฮี้ยนของที่นั่นก็ทำให้หลายคนที่ได้ไปเจอกับเรื่องราวชวนขนหัวลุกและนำเอามาเล่าปากต่อปาก จนกลายเป็นกระแสที่ทำให้หลายคนอยากจะไปเห็นด้วยตาตัวเอง

และหลายคนที่ไม่มาก็มีเรื่องเล่าต่อๆ กันมา จริงบ้าง คิดไปเองบ้าง แต่ก็ทำให้กระแสของที่นี่ยิ่งดังมากขึ้นไปอีก

แน่นอนว่าตัวผมเองก็ไม่พลาดที่จะขอไปลองของกับเขา
ด้วยเหมือนกัน

หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ขึ้น ช่วงกลางวันที่ผมต้อง
นั่งรถผ่านผับแห่งนั้น ผมก็อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองเข้าไปทุกที

ภาพที่เห็นคือซากของอาคารที่เหลือโครงสร้างเดิมอยู่บ้าง
แต่ก็ไหม้ดำเป็นถ้ำถ่านไปเยอะ แดมกลิ่นไหม้ก็ยังคงอบอวลอยู่
แฉวนั้น

หลายคนที่ได้กลิ่นก็พากันอดจุกกันเป็นแถว ที่แรกผมก็
คิดว่าจะอดทำไมก็แค่กลิ่นไหม้เอง แต่นึกไปนึกมาก็นึกอะไรบาง
อย่างขึ้นมาได้ เลยต้องรีบเอามืออุดจุกเหมือนคนอื่นเขา

ทำไมนะเหรออครับ ก็กลิ่นไหม้ที่ลอยอบอวลอยู่แฉวนั้น มัน
ก็เป็นกลิ่นของศพที่ถูกไหม้ไฟตั้งหลายสิบศพรวมอยู่ด้วย และก็
พาลนึกถึงรูปเหตุการณ์วันนั้นที่ถูกส่งกันมาตามอินเทอร์เน็ต แค
คิดก็สยองแล้ว

จนคืนหนึ่งที่ผมกับเพื่อนอีกสามสี่คนไปเที่ยวไม่ไกลจาก
ตรงนั้น แน่นอนว่าเรื่องที่เรารู้ก็ไม่พ้นจากเรื่องเหตุการณ์ไฟไหม้
และก็เรื่องการเมืองทางหน้าที่ไล่ไว้ หากเกิดเหตุขึ้นอีกครั้ง

จะว่าไปมันก็เป็นเรื่องดีอย่างหนึ่ง เพราะหลังจากเหตุการณ์
ครั้งนั้น ผมว่าหลายคนเริ่มหันมาสนใจกับความปลอดภัยตรงนี้กัน

มากขึ้น ทั้งคนเที่ยวเองและทางเจ้าของร้าน เพราะสมัยก่อนจะไม่มีใครใส่ใจมองหอรอกว่ามีทางหนีไฟตรงไหน เพราะตามธรรมชาติของทีแบบนี่คือต้องมืดๆ สลัวๆ จนมาเกิดเหตุเข้า คนก็เริ่มมองหาทางหนีไว้เพื่อเกิดอะไรขึ้นมาจะได้รู้ทางรักษาชีวิตตัวเอง

กลับมาเข้าเรื่องผีๆ กันต่อ พอคืนนั้นผมกับเพื่อนไปเที่ยวกัน เริ่มมีเหล่าเข้าปาก เราก็เริ่มมีการพูดถึงและทำทนายการลองของขึ้นมา

“เฮ้ย พอร้านปิด เราเดินไปดูกันมะ”

เพื่อนผมคนหนึ่งเป็นคนพูดขึ้นมาก่อน และสถานที่ที่จะไปก็คือดับดังที่ไฟไหม้หนักแหละครับ

“เข้าได้หรือวะ กูว่ามีคนเฝ้านะ”

ผมทักท้วงก่อน เพราะจากที่ผมผ่านตอนกลางวันจะเห็นมีคนเฝ้าอยู่ บางทีก็เป็นตำรวจ ไม่ก็เป็นยาม

“ลองดูก่อน ได้แค่นั้นก็แค่นั้น”

ดังนั้นพวกเราทุกคนเลยตกลงกันว่า จะลองเดินไปดูที่ดับนั้นกัน

ระหว่างเดินทางไปก็มีการเริ่มต้นความสยองด้วยการเล่าเรื่องผีเกี่ยวกับที่นี่ซึ่งหาอ่านได้จากอินเทอร์เน็ตเป็นร้อยๆ เรื่อง จนไม่รู้ว่าเป็นเรื่องไหนจริง เรื่องไหนเท็จ

ทั้งเรื่องมีคนได้ยินเสียงโหยหวนดังมาตอนดึก ไม่ก็เห็นคน

คืนทูลนทูลราย และกักรีดร้องเสียงดัง

ที่แรกทีไปผมคิดว่าคงจะไม่มีอะไรหรอก เพราะต้องมีคน
แห่มาดูกันเยอะแยะแน่นนอน แต่พอไปถึงกลับผิดคาด เพราะไม่
เห็นใครสักคนที่มาดู

หรืออาจเป็นเพราะว่าวันนี้เป็นวันธรรมดา เลยไม่ค่อยมี
คนมา แต่ก็ไม่น่าจะเกี่ยว เพราะร้านที่พวกผมนั่งกันอยู่เมื่อกี้ก็
คนแน่นมาก เบียดเสียดกันเหมือนเสาร์-อาทิตย์เลย แต่ทำไมพอ
มาถึงตรงนี้ก็กลับเงียบจนผิดปรกติ

“มึงว่าบรรยากาศมันแปลกๆ หรือเปล่าวะ”

ผมพูดขึ้นเพราะรู้สึกว่่าพอก้าวเข้ามาในเขตของผับนั้น ผม
รู้สึกขนลุกขึ้นมาแบบไม่มีสาเหตุ และก็เกิดความรู้สึกแบบไม่
สบายใจอย่างไรก็ไม่รู้

ยิ่งปากทางเข้าที่เป็นตึกขนาดสองข้าง และพอพ้นก็กลายเป็น
เป็นที่โล่งๆ ก็ไม่รู้ว่าผมคิดไปเองอีกหรือเปล่า พอเดินพ้นตรงทาง
เข้าที่แคบๆ เข้าไป ก็เหมือนหลุดไปอยู่อีกโลกหนึ่ง

มันดูวังเวง เงียบๆ บรรยากาศน่าขนลุกมาก แต่มันน่าแปลก
พอเรามองหันหลังกลับไป เรายังเห็นถนน เห็นรถราวิ่งไปมา แต่
มันเหมือนว่าอยู่กับคนละโลกกับเรายังไงไม่รู้

ผมบอกเล่าความรู้สึกนี้ให้เพื่อนฟัง หลายคนก็รู้สึกเหมือน

กัน แต่ก็ไม่มีใครกล้าพูดอะไรมาก ต้องพยายามตั้งสติกันไว้

“ไม่มีอะไรหรอก คิดมากนะ เดี่ยวลองดูๆ แล้วก็กลับกันได้แล้ว”

น่าแปลกที่วันนั้นผมกับเพื่อนเดินเข้าด้านในได้ลึกมาก ไม่มีใครมากันมาขวางไว้สักคน

ยิ่งพอเดินเข้าไปใกล้ตัวตึกมากขึ้น กลิ่นใหม่ก็ยิ่งแรงขึ้นเรื่อยๆ ผมเอาผ้าอุดจมูกไว้ แต่กลิ่นก็ยังลอดเข้ามาได้อยู่ดี

และยิ่งเดินไป ผมกับเพื่อนก็เริ่มเดินเข้ามาใกล้ชิดกันมากขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะเกาะเป็นก้อนแล้วเดินไปพร้อมกันแล้ว ทุกอย่างมันเป็นไปอย่างอัตโนมัติ เพราะยิ่งเดินเข้ามาใกล้ บรรยากาศก็ยิ่งน่ากลัวขึ้น เราก็เริ่มเบียดเสียดกันมากขึ้นเรื่อยๆ

“มึงมาเดินเบียดกูทำไมวะ”

เพื่อนคนหนึ่งบ่นขึ้นมา เพราะเริ่มอึดอัดแล้ว แต่ก็ไม่มีใครกล้าแยกตัวออกไป เพราะบรรยากาศมันน่ากลัวมาก

ทันใดนั้นเอง...

บรู๊ว...

“ไอ้หมาเวร แม่งมาหอนอะไรตอนนี่วะ”

ผมบ่นอุบขึ้นมาทันที เพราะเสียงหอนมันยิ่งทำให้ผมกับเพื่อนกลัวมากขึ้นไปอีก

“กว่าเรากลับกันดีกว่า”

เพื่อนคนหนึ่งเสนอความคิดขึ้นมา แน่ใจว่าผมเห็นด้วย
แบบ 100 เปอร์เซ็นต์

“เดี๋ยวรอกูแป๊บหนึ่ง”

เพื่อนคนหนึ่งหยุดอยู่กับที่ไม่ยอมเดินตามมา ผมเลยหัน
กลับไปคุยกับมัน

“มึงทำอะไรวะ ไปเถอะ”

“แป๊บเดียว ขอกูถ่ายรูปก่อน อย่าเพิ่งหนีไปนะมึง”

“เออ เร็วๆ นะ”

“รู้แล้ว”

และมันก็หยิบเอาโทรศัพท์มือถือของมันขึ้นมา กดถ่ายรูป
ไปสองสามรูป จนผมต้องเร่งบอกให้มันรีบไปสักที ฝึกก็กลัว คนก็
เริ่มกลัวแล้ว เพราะหากมีตำรวจมา พวกผมอาจโดนข้อหาบุกรุก
ก็ได้

“ขอกูอีกรูปเดียว”

และมันก็หันไปถ่ายอีกรูปก่อนจะวิ่งตามพวกผมมา

พอออกมาจากที่นั่น พวกเราก็ไปนั่งกินข้าวกันต่อ แต่ก็
เหมือนมีอะไรติดตามพวกเรามาตลอดเลย อย่างหนึ่งคงเป็น
เพราะกลิ่นที่ติดตัวกันมาทุกคน อีกอย่างก็คงเป็นเรื่องความรู้สึก

ที่พวกเราทุกคนอธิบายไม่ถูกว่าเป็นอะไร

บรรยากาศในโต๊ะกินข้าวเลยแปลกๆ มาก ไม่ค่อยมีใครพูดอะไร ตัวผมเองก็รู้สึกเหนื่อยๆ ล้าๆ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังไม่เป็นอะไรเลย จนไปลองของที่ผับนั้นและออกมาก็เกิดอาการนี้ขึ้นมาทันที

ตอนนั้นเอง...

“เฮ้ย ฉิบหายแล้ว”

จู่ๆ เพื่อนผมคนที่เอาโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปก็ตะโกนขึ้นมา

“มึงเป็นอะไรวะ ตะโกนชะกุกใจหมด”

“มึงดูนี่ดิ”

และมันก็ยื่นโทรศัพท์ให้พวกเราดู ผมกับเพื่อนที่เหลือเลยหยิบมาดู และพวกเราก็เห็นภาพตึกของผับดังกล่าวที่ถูกแสงแฟลชจนสว่างขึ้นมา

ที่แรกผมก็มองไม่เห็นอะไรเลย ก็แค่ภาพตึกไฟไหม้ แต่เพื่อนคนที่ถ่ายบอกว่าให้ลองซูมดูที่ชั้นสอง

และผมก็เข้าใจแล้วว่าเพื่อนผมตกใจอะไร เพราะผมก็ตกใจไม่แพ้มันเลย

เพราะสิ่งที่เราเห็นคือภาพของผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ชั้นสอง และทำท่าเหมือนพยายามจะปีนออกมาแต่มันจะเป็นไปได้ยังไง เพราะมันไม่มีคนอยู่ในตึกนั้นแล้ว

“รูปนี้ถูกถ่ายเป็นรูปสุดท้าย ก่อนจะวิ่งตามพวกมันมา”
เพื่อนผมบอก และเราก็ได้รู้ว่าความรู้สึกแปลกๆ ที่พวกเรา
เจออาจจะมาจากวิญญาณผู้หญิงคนนี้ได้ที่พยายามจะบอก
อะไรเราสักอย่าง

แต่ใครจะรู้ล่ะ ว่าสิ่งที่เธออยากบอกนั่นคืออะไร

ตัวอย่าง

“โลกใบนี้...

ยังมีเรื่องราวอีกมากมาย

ในคุณเรียนรู้อะไร